

1. DEU PRINCESES

L'amor és un infern on et quedaries a passar l'eternitat. Això la Irene ho sabia molt bé. Des que s'havia enamorat, havia perdut la gana i no aconseguia agafar el son.

Cada vegada que tancava els ulls el veia a ell.

En Liam.

Només de pronunciar aquell nom, tot i que fos interiorment, tremolava tota ella com si estigués nua a l'Àrtic amb el cor incendiats.

Mentre pensava això, la Irene va fer punta al seu llapis mossegat de l'extrem, totalment aliena al que succeïa al seu voltant. Un somriure de somieig es va dibuixar al seu rostre de gata mentre s'inclinava, un cop més, sobre el pupitre. No prenia apunts, tot i que anava prou malament en gramàtica anglesa.

Des que havia començat el curs en aquell internat britànic, li costava seguir el ritme de la classe. Després del divorci dels seus pares, l'havien facturat al sud d'Anglaterra per allunyar-la de la seva petita tragèdia domèstica.

En aquell lloc melancòlic i aïllat, l'idioma no era problema, ja que el seu pare era nord-americà i, per tant, ella era mig nativa. Tot i que la gramàtica era una altra cosa. Quantes excepcions!

Mentre en Peter Hugues, el professor de llengua, apuntava una

interminable llista de *phrasal verbs* a la pissarra, la Irene s'afanyava a escriure alguna cosa crucial i fins i tot més complicada: la seva primera declaració d'amor.

Va somriure nerviosa mentre mirava de trobar la combinació de paraules justa, aquella que expressés sense ser carrinclona els sentiments d'un amor que començava a desbordar-la.

Encara no s'explicava com era possible que en Liam, el noi més desitjat de l'escola, s'hagués fixat en ella. Sense cap dubte, era un miracle. Qui li anava a dir que aquell rosset irresistible, que podia tenir qualsevol noia, la triaria justament a ella, la rateta de biblioteca.

Si les seves amigues de Barcelona ho sabessin..., va pensar la Irene davant del paper en blanc.

Havien començat a parlar el segon dia de classe, mentre ella feia cua a la font del passadís.

Ell s'havia rigut amablement de la Irene, que anava carregada fins al coll de llibres, carpetes i llibretes. Li va cedir cavallerosament el seu lloc a la cua i van acabar xerrant de camí cap a classe.

Des d'aleshores s'havien vist gairebé cada tarda, quan en Liam acabava els seus entrenaments a l'equip de futbol del qual era l'estrella. Passejaven pel bosquet que dividia els dos edificis de l'internat que servien de residència als alumnes, un per a les noies i l'altre per als nois.

El camí moria al penya-segat. A la Irene li encantava aquell escenari salvatgement romàntic. Les onades trencaven amb força contra les roques i gairebé no s'hi podia parlar a causa del fragor, però el vent humit i el rugit del mar li resultaven tonificants. A més, quan avançaven per la zona més escarpada i rocosa del barranc, en Liam sempre li agafava la mà. Li semblava un gest preciós i protector, molt masculí.

La Irene va sospirar pensant en la darrera tarda junts, quan el professor Hugues va deixar la seva feina a la pissarra i la va mirar amb cara de pomes agres.

Ella es va dreçar sobre el pupitre, totalment ruboritzada. No s'havia adonat que el seu sospir hagués estat tan notori. Durant uns moments va fingir abstraure's en les combinacions de verbs i preposicions, però de seguida va tornar a mossegar el seu malmès llapis.

Acabava de decidir que la seva declaració d'amor tindria forma de poema.

Sempre li havia agradat escriure. Així, doncs, la tasca no li semblava impossible. A més, aquella nit seria el moment perfecte per donar-l'hi. En Liam l'havia convidat a sopar a un *pub* d'un poblet proper.

La Irene no podia esperar que arribés el moment. Mai no havia tingut una cita així: un sopar romàntic amb un noi! Després d'algunes setmanes fent junts els deures i fent passejades després de classe, li semblava un pas natural, tot i que ella no sabia res d'aquestes coses.

Va lamentar que les seves amigues no fossin a prop. Elles li haurien aconsellat què havia fer: com vestir-se, què esperar d'aquella cita.

La besaria en Liam?

Només s'havien besat una vegada, vint-i-quatre hores enrere. Havia succeït en tornar del penya-segat a la residència. Ella se li havia apropat per acomiadar-se, com sempre —a ell li semblava molt exòtic aquest costum—. Després d'oferir-li la galta, en Liam havia girat bruscament la cara perquè les seves boques es trobessin d'improvís.

La Irene s'havia quedat paralitzada per la sorpresa. Ell havia somrigut mentre li remenava els cabells amb un gest gairebé paternal.

—Fins demà, princesa.

Encara no se li havia esborrat la cara de tòtila.

La Irene va guardar a la seva bossa de mà un sobre petit de color crema. Al seu interior hi havia el poema, la seva declaració d'amor a en Liam. Plena d'inseguretats, el va tornar a treure per llegir per darrera vegada el contingut.

*Estimat Liam,
has entrat a la meua vida
com una ràfega de vent
que aixeca les fulles mortes
i les converteix en àngels
d'ales tremoloses.*

*Els meus llavis també tremolen
i sospiren pels teus.
Morta d'amor, t'imploro pietat,
concedeix-me tan sols una mirada
i seré teua per sempre.*

*Déu meu, com pot cabre un amor tan gran
en el meu cos desmanegat?
Un bes teu a les parpelles
seria el meu cel particular.
T'estimo.
T'estimo.
T'estimo.*

Va tancar el sobre feta un manat de nervis.

«El món és per als valents!», acostumava a dir la seva àvia. Qui va dir que una noia no podia declarar-se? Només el convenciment que en Liam era el seu gran amor mitigava la seva por, tot i que li feia molta vergonya expressar el que sentia.

En tancar la cremallera de la bossa, va notar el bronzit del telèfon mòbil, encara silenciats després de les classes.

A la pantalla va aparèixer la imatge d'un ram de roses. La Irene va somriure emocionada en comprovar que era en Liam qui l'enviava aquelles flors virtuals, malgrat que no fossin les seves preferides.

Va recordar que una setmana abans havien parlat sobre les flors i ella li havia confessat que li encantaven els gira-sols, potser perquè havia crescut amb una reproducció del quadre de Van Gogh a la seva habitació. Al seu mòbil, ara, havia rebut roses, però tant li feia: el que importava era que les hi havia fet arribar el seu amor.

Estava a punt de recollir-la per a la seva cita, i li semblava molt tendre que no pogués esperar a veure-la. El regal anava acompanyat d'un dels seus breus missatges: «Unes flors per a la meua princesa especial.»

La Irene va repassar el seu pintallavis per darrera vegada, sentint-se una autèntica princesa. A continuació es va posar a jugar amb el mòbil, mentre l'esperava amb papallones a l'estómac i mil esperances davant la nit romàntica que es presentava.

I aleshores va passar.

Els seus dits havien recorregut algunes vegades el teclat del telèfon, tot repassant una vegada i una altra el missatge, recreant la dolça escalfor que l'havia envaït en rebre'l. Eren les seves flors. D'ell. Només per a ella, la seva princesa.

Al final del missatge hi havia un espai en blanc i després un se-

guit de números. Però, què era allò? Què hi feien allà tots aquells números de telèfon? Va continuar baixant amb el cursor de l'aparell.

Primer va sentir incredulitat. Després sorpresa.

Un punyal invisible va començar a esquinçar-la per dins.

Les seves llàgrimes van caure lentament sobre la petita pantalla fins a desbordar-la. El mar calent de la seva tristor fins i tot va arribar a terra, on es van dipositar unes quantes gotes salades.

Deu.

Deu números.

A la pantalla es veien els deu números d'altres deu princeses «especials» a les quals en Liam havia enviat el mateix regal que a ella. I ni tan sols era la primera de la llista! La Irene va maleir el dia en què el seu pare li va regalar, com a comiat, aquell mòbil «intel·ligent». Tan intel·ligent que havia estat capaç de detectar l'engany.

Les seves llàgrimes van cessar per donar pas a una enorme vergonya.

Però, com havia estat tan ximple? Com havia pogut creure que en Liam, el Casanova de l'escola, s'havia fixat en ella? A qui pretenia enganyar?

El mirall li va retornar la seva imatge patètica, encara borrosa per les llàgrimes. Es va sentir ridícula amb el seu *little black dress* prestat, les seves arracades de perles i les ballarines de setí lluents.

Humiliada, es va dir que a ella li anaven més els jerseis amples i els texans. Tot seguit, va sortir corrents.

Al passadís ple d'alumnes que inauguraven el cap de setmana es va creuar amb en Liam, però la Irene corria tan de pressa que ni tan sols se'n va adonar.

Ell la va veure allunyar-se sense entendre res, tot desconcertat per la fugida. En passar pel costat de la seva habitació, es va adonar

que ella havia deixat la porta oberta. Va entrar, caut. A sobre del llit, al costat de la seva bossa de mà, va trobar un sobre de color crema amb la següent inscripció.

Per a en Liam, el meu amor

2. LA FUGIDA

La va despertar un dèbil raig de sol que s'esmunyia pels porticons de l'habitació i queia just a la meitat superior de la seva cara. Va notar calor a les parpelles i les va obrir, tota sorpresa. Feia uns quants dies que no es veia un dia clar.

Abans de viatjar pel nou curs a Cornualla, al sud d'Anglaterra, ja sabia que el temps no seria precisament amable. Tot i que la Irene no era d'aquelles persones l'humor de les quals varia amb el color dels núvols, aquell matí va agrair el canvi. Havia sentit a dir que en aquella zona plovia el 89% del temps. L'emplaçament particular del seu col·legi dalt d'un penya-segat feia encara més dramàtic el clima.

L'escola Saint Roberts es trobava a vint quilòmetres de l'aldea més propera. No mereixia el nom de poble. Era un portet tristó format per quatre cases, una església i un *pub* atrotinat, el Dog&Bone, on se servia inexorablement peix —sopa de peix, pastís de peix, peix amb patates, peix en salsa de pèsols i de... peix— acompanyat de cervesa calenta sense escuma. D'aquell beuratge en deien *real ale*, imbevable per a ella.

Mentre el mar glaçat inundava els seus ulls, la Irene va haver de fer un esforç per recordar on era. Li passava cada albada.

Després va sortir del llit en silenci, mirant de no despertar la Martha, la seva companya d'habitació, que dormia amb un antifaç perquè la llum no la desvetllés abans que sonés el despertador.

Es va disposar a vestir-se per afrontar el dia. A primera hora tocava classe de mates. Seria un avorriment mortal, però gairebé ho preferia. Els exercicis de la senyoreta Feanney li permetien començar el matí amb prou calma com per idear una estratègia de supervivència.

En Liam no estava matriculat a matemàtiques, però coincidiria amb ell a la resta de classes. «Déu n'hi do, quina situació!», va pensar la Irene. No es veia capaç de parlar-li, ni tan sols de mirar-lo als ulls. Se sentia molt petita, estúpida i sola, sense cap suport amb el qual afrontar el seu primer desengany amorós.

Havia passat la nit en vetlla després de vagar durant hores a prop del penya-segat on moria el camí de Saint Roberts. Un cop allà, amanyagada per l'udol del mar que mossegava les roques, s'havia sentit una mica millor.

Li havia passat pel cap trucar a casa, però va descartar aquella idea d'immediat. La seva mare encara no s'havia refet del divorci —plorava cada dia— i ella no volia explicar-li els seus problemes precisament ara. «Que potser portava escrit el fracàs amorós als seus gens?», s'havia preguntat tot just a la vora del precipici.

Durant la classe de la senyoreta Feanney havia estat incapaç d'entendre una sola fórmula. Mentre es dirigia a la classe de gramàtica, va sentir que el cos li pesava una tona.

En creuar el llindar de la porta el va veure.

Parlava relaxadament amb dos companys de l'equip de futbol. Mig recolzat en una taula, tenia les mànigues de la seva resplendent camisa blanca apujades fins a la meitat del braç. Els nois reien amb ganes mentre en Liam els mostrava alguna cosa en un paper.

La Irene es va espantar en veure'l alçar el cap per mirar-la. Va notar com la sang se li acumulava a les galtes mentre es precipitava cap al seu pupitre just quan sonava el timbre.

El professor Hugues va entrar a classe amb una pila d'exercicis corregits en una mà i un plec de fulls a l'altra. De seguida va començar a repartir papers i van començar a sentir-se exclamacions ofegades aquí i allà.

Era un professor dur. La seva mà no dubtava a escriure *SUSPENS* si l'alumne cometia només dues errades ortogràfiques. En les poques setmanes que portava a Saint Roberts, la Irene no havia aconseguit passar de l'aprovat pelat.

La seva collita de C, C- i alguna raquítica C+ la feia sentir a la corda fluixa tot el temps.

En Hugues va passar pel seu costat i va dipositar fredament sobre la seva taula el full amb la redacció de la setmana anterior.

No podia ser! Una D!

Suspesa.

Però per què? «Justament avui...», es va dir abans de donar la volta al full, on va descobrir tres cercles vermells que assenyalaven tres fatídiques errades gramaticals. Així, doncs, era això. «Maleïda gramàtica!», va cridar en silenci mentre les seves llàgrimes pugnaven per vessar.

Al final de la seva redacció hi havia un comentari del professor escrit amb retolador vermell:

Llàstima. Tens bon estil, però l'execució ha estat pobre.

Incapaç de veure la part positiva d'aquell comentari, la Irene es va lamentar amb amargor per la seva ratxa de la mala sort. Dominada per pensaments funestos, va visualitzar el terrible moment en què els seus pares obririen la carta amb les seves tristes qualificacions. Les llegirien asseguts en butaques diferents de salons diferents, en cases separades, però la conclusió seria la mateixa: tants diners gastats per a una inútil.

Algú que li tocava l'esquena la va arrencar d'aquells pensaments.

Era la Heather, una *barbie* insofrible que seia al seu darrere. Li va passar un paper arrugat i va anunciar:

—M'han dit que et doni això.

La Irene es va posar vermella en llegir el missatge apuntat al tros de foli:

*Els meus llavis també tremolen i sospiren pels teus.
Oh, Irene, si us plau, t'imploro pietat,
concedeix-me tan sols una mirada i seré teu per sempre.*

La Irene va mirar confusa al seu voltant, mirant de trobar l'autor de la nota. Era en Liam? I si era així, per què repetia algunes paraules que ella havia escrit a la seva declaració d'amor?

La seva companya d'habitació, que miraculosament havia aconseguit despertar-se i s'asseia a la fila del costat, va allargar la mà i li va passar un altre paperet:

*Oh, deessa, amor meu, un bes teu a les parpelles
seria el meu cel particular.*

La Irene va arrugar el paper, furiosa amb les rialletes que s'escoltaven al fons de la classe. Va mirar d'entendre el que passava. No podia ser en Liam, perquè els missatges no estaven escrits amb la seva lletra. Però, com podien saber els altres el que ella havia escrit feia només unes hores?

No, era impossible, totalment inconcebible.

La Irene va recordar el paper de color crema que en Liam grapejava a l'inici de la classe i que tant de riure havia provocat als seus dos amics. En Liam els havia mostrat el seu poema, aquell full amb els seus sentiments més íntims de la seva primera declaració d'amor?

Una tercera mà va augmentar encara més el seu estupor. Era un altre missatget insolent amb les seves pròpies paraules, deformades per la burla. A la seva esquena van esclatar més riallades, que van anar creixent fins a contagiar la resta dels seus companys de classe.

La Martha la va mirar amb pena mentre negava amb el cap.

En Liam va evitar els seus ulls. Semblava sobtadament abstret en els seus apunts, tot i que un somriure maliciós tensava els seus llavis carnosos.

El professor va cridar l'atenció de la classe i va preguntar tot aixecant la veu què dimonis era aquell xivarri.

Amb les galtes banyades en llàgrimes, la Irene es va sentir destruïda per la nit en vetlla i l'horrible humiliació a la qual acabava de sotmetre-la en Liam. Incapaç de romandre a classe ni un minut més, es va aixecar bruscament del seu seient.

Es va fer un silenci sepulcral quan va creuar l'aula com una zombi. Va obrir sense dubtar la porta de la classe i, davant de l'estupor d'en Hugues, va petar a córrer pel passadís en direcció al pati.

Les llàgrimes seguien brollant sense fre, com si la font de la seva

tristor no tingués fons. Li desbordaven les galtes i li humitejaven els cabells llisos.

Ja no les notava. Havia sortit de classe sense jaqueta, però el fred tampoc li feia efecte. Impulsada per la urgència de fugir, només volia córrer, córrer i córrer, res més.

En arribar al penya-segat, plorant i gegemant a causa de l'esforç, uns passos sorollosos la van sorprendre.

—Però què dimonis...?

En Peter Hugues l'havia seguit i li parlava darrere seu.

La Irene no va reaccionar. No li importava res: podia suspendre-la, escriure als seus pares i denunciar el seu mal comportament. Tant se li'n donava tot. Des d'ahir, la seva vida ja no tenia sentit.

El professor es va aturar a un parell de metres d'ella, que es va eixugar les llàgrimes i va seguir amb la mirada fixa en el mar, com si estigués tota sola.

Durant un parell de minuts cap dels dos va parlar. Després en Hugues li va preguntar amb cautela si se li podia apropar. Ella va assentir amb indiferència, sense entendre per què li demanava permís.

En sentir-lo sospirar, la Irene es va preguntar si encara no s'havia recuperat de l'esforç de la carrera. El va mirar per primera vegada i li va semblar que estava espantat, mentre deia:

—Irene, fa molt de temps vaig conèixer una noia molt semblant a tu. També li agradava córrer. Corres molt ràpid, ho sabbies?

Ella va assentir.

La veu del professor havia sonat diferent, va pensar ella sense respondre. Era igual de greu que sempre, però més suau i agradable, sense el to sever que gastava a classe.

Tot d'una, el professor de gramàtica la va enxampar per l'esquena amb tanta força que la va deixar sense respiració.

— Què fa! Que és boig vostè?

Espantada, la Irene es va posar a plorar de nou mentre s'alliberava de la seva abraçada.

— Ho sento, només volia salvar-te.

— Salvar-me de què? — va respondre ella enmig de sanglots.

— M'ha semblat que anaves a llançar-te.

— Llançar-me pel penya-segat? — va respondre atònita— No! Jo només volia córrer, però s'ha acabat el camí i no he sabut què fer... aleshores ha aparegut vostè.

En Hugues es va desfer en disculpes. Li va preguntar mil vegades si estava bé i si podia fer alguna cosa més per ajudar-la.

Ella va negar amb el cap.

El professor va insistir a deixar-li la seva jaqueta. Després d'acompanyar-la en silenci de tornada a Saint Roberts, la va citar per a una xerrada privada al seu despatx després de dinar. El seu rostre tornava a ser el del mestre adust i una mica rígid que tots coneixien de classe.

Ara la Irene sabia que, a banda de ser un «os», estava completament boig. Suïcidat-se! Què l'havia empès a pensar que ella volia llançar-se al fons del penya-segat?

Mentre el veia allunyar-se, va pensar que potser gosaria preguntar-l'hi més endavant, al seu despatx. Això si tenia temps d'explicar-se, perquè el més segur era que en Hugues li hagués preparat un càstig exemplar per haver fugit de la seva classe d'aquella manera.

Va agafar el camí menys transitat de retorn a la seva habitació. No pensava tornar a classe en tot el que quedava del dia. Sens dubte, va pensar, acabava de ficar-se en un embolic de dimensions majúscules.